

„Schismă” sau „Despărțire”?

Chestiunea Calendarului și Erezia Ecumenismului

de Mitropolitul Kiprian
de Orops și Fili

„Numele Biserică nu semnifică
separare, ci unitate și înțelegere”.

Sf. Ioan Gură de Aur,
Patrologia Greaca, vol. 61, col. 13

Către fii dreptcredincioși și iubitori de Hristos
a Sfintei Biserici Ortodoxe, care fac parte din
Sfântul Sinod în Rezistență (de Stil Vechi)

Iubiți fii în Domnul,

I. „De aceea nu neglijez să vă amintesc pururea”ⁱ

Cu Harul Domnului nostru, vă adresez această Epistolă, pentru a vă reaminti, într-un mod simplu, câteva adevăruri fundamentale privind identitatea noastră eclesiologică, adică poziția în Trupul Bisericii Ortodoxe, a celor dintre noi care urmează *Calendarul Tradițional al Sfinților Părinți* (de Stil Vechi).

Încep această acțiune, pentru că recent s-a ridicat o zarvă în presă și s-a făcut o încercare să ne prezentăm ca presupuși schismatici, care ar trebui să ne întoarcem la *Inovațiunea Noului Calendar*, adică să ne supunem *Administrației Noului Calendar* și *Ecumeniste* a Bisericii din Grecia, și dacă dorim – ni se face și această îngăduință! – să păstrăm *Calendarul Sfinților Părinți*.

Zilele noastre sunt grele, există o mare confuzie, iar noi Păstorii Bisericii suntem datori să vă reamintim tot ce am expus în scris și oral de-a lungul timpului, pentru că amintirea continuă a Adevărului reînnoiește și menține trezvia și dorința, și în același timp ne protejează de „*basmе meșteșugite*”ⁱⁱ ale inovatorilor și ereticilor.

În acest sens urmăm cu smerenie pe Sfântul Apostol Petru: „*De aceea, vă voi aminti pururea de aceasta, cu toate că le știți și sunteți întăriți întru adevărul în care stați. Socotesc, dar, că este drept... să vă țin treji prin aducerea aminte*”.

Într-adevăr, cu această ocazie, vă îndemn să studiați, să ascultați și să urmăriți cu atenție diferite texte și filme pe care le publicăm și sunt puse în circulație, încât – cu sfaturi corespunzătoare și îndrumarea Păstorilor dumneavoastră duhovnicești – să înțelegeți tot mai profund sensul *Calendarului Tradițional* și a *Ecumenismului* și să deveniți neclintiți în Adevăr.

II. Unitatea Bisericii

Pe parcursul acestor zile cântăm minunatul condac al Pogorării Duhului Sfânt, care ne amintește că unitatea Bisericii este rezultatul iluminării Duhului Sfânt: „*Când Cel Preaînalt, pogorându-Se, a amestecat limbile, despărțit-a neamurile; iar când a împărțit limbile cele de foc, la o unire pe toți i-a chemat; și cu un glas slăvim pe Duhul cel Presfânt*”ⁱⁱⁱ.

Această unitate dăruită de Dumnezeu, armonia și pacea Bisericii se păstrează atunci când există o unitate de credință și perseverența în Tradițiile Bisericii, pentru că numai atunci Sfântul Duh unește pe credincioși în unitatea minunată pe care a trăit-o Biserica primelor veacuri: „*Iar inima și sufletul mulțimii celor care au crezut era una*”^{iv}.

Deci, pentru menținerea unității Bisericii va trebui, ca fii ai ascultării, să ne supunem fără ezitare, după cum spuneau Sfinții Părinți de la Sinodul VII Ecumenic: „*Învățăturile Apostolilor și Sfinților Părinți și Tradițiile Bisericii*”^v.

Sfântul Apostol Pavel îndeamnă pe credincioși: „*Stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră*”^{vi}.

Cel care încalcă Predaniile (Tradițiile) este anatematizat de Biserică: „*Dacă cineva încalcă orice Tradiție a Bisericii, scrisă sau nescrisă, să fie anatema*”^{vii}.

Această severitate este înțeleasă când luăm în vedere că Sfinții Părinți considerau fragmentarea unității bisericești ca o mare impietate.

Enumerăm câteva puncte de vedere caracteristice ale Sfântului Ioan Gură de Aur pentru a conștientiza gravitatea problemei:

- „*Nimic nu provoacă mânie lui Dumnezeu atât de mult ca dezbinarea Bisericii*”^{viii}.
- „*Nu există nimic mai rău decât de a dezbină Biserica*”^{ix}.
- „*Faptul de a produce o schismă în Biserică nu este un lucru rău mai mic decât a cădea în erezie*”^x
- „*Nici măcar sângele martiriului nu poate șterge păcatul schisme*”^{xi}.

III. Calendarul Vechi este o Tradiție a Bisericii

Sfânta noastră Biserică a folosit din început *Calendarul Iulian* sau de *Stil Vechi*, și în conformitate cu acesta a reglementat *Pascalie* și *Ciclul Sărbătorilor*; adică, a stabilit când vom sărbători sărbătorile cu dată fixă și cele schimbătoare ale întregului an.

Astfel, *Calendarul Iulian* sau *Vechi* a fost legat de viața Bisericii noastre Ortodoxe, „*întrețesut și sfințit*”^{xii}, de aceea astăzi nu îl numim *Iulian* sau *Vechi*, ci *Calendar Bisericesc*^{xiii}.

Fiecare schimbare în *Tipicul Calendaristic* al Bisericii noastre care a fost transmis din vechime duce inevitabil la confuzie, tulburare și răsturnarea a tot ceea ce Sfinții Părinți au hotărât pe baza *Calendarului Bisericesc*^{xiv}, de aceea ori de câte ori în trecut s-a încercat să se facă vre-o schimbare în acest sens, *a fost respinsă*^{xv}.

Într-adevăr, atunci când în sec. al XVI-lea catolicii eretici s-au străduit să convingă pe ortodocși să accepte propriul lor *nou* sau *gregorian* sau *papal calendar*, Sfinții Întăistătători ai Patriarhiilor Ortodoxe Răsăritene *au respins și au condamnat sinodal* *Calendarul Apusean de trei ori*: 1583, 1587 și 1593^{xvi}.

Nu trebuie să se uite faptul că Domnul nostru ne-a arătat și minuni, care a confirmat faptul că persistența Ortodocșilor la *Calendarul Bisericesc Tradițional* este dreaptă și plăcută lui Dumnezeu.

În legătură cu aceasta Sfântul Nicodim spune: „*Că Dumnezeu este mulțumit mai mult cu ordinea Pascaliei și cu punerea simplă a Calendarului nostru, decât cu precizia Pascaliei și*

Calendarului Latinilor, lucru evident din minunile pe care le-a arătat și continuă să le arate prin el până acum^{xxvii}.

IV. Erezia Ecumenismului și schimbarea Calendarului

La începutul secolului nostru, a apărut așa-numită *Mișcare Ecumenică*, care avea ca scop apropierea și viitoarea unire a tuturor creștinilor din întreaga lume, însă fără baze ortodoxe, din moment ce considera pe toți ereticii ca membrii ai Bisericii și Comunitățile Heterodoxe ca Biserici ale lui Hristos^{xviii}.

Așa se face că o nouă erezie, erezia *Ecumenismului*, a început să fie răspândită, și cea mai mare nenorocire este că această erezie a fost proclamată oficial pentru prima dată în domeniul Ortodoxiei, de către Patriarhia de Constantinopol în 1920.

Un pas concret spre realizarea obiectivelor *Mișcării Ecumenice* a fost acceptarea unui „calendar unic”, astfel încât să sărbătorim toți împreună, ortodocși și eretici, sărbătorile mari și să se micșoreze sentimentul divizării^{xix}.

Astfel, în 1924 s-a aplicat primul plan al ereziei *Ecumenismului* și s-a făcut schimbarea *Calendarului Bisericesc Tradițional*, care a rupt unitatea sărbătorilor comune a Ortodocșilor având consecințe cu adevărat tragice.

Ulterior, adepții *Ecumenismului*, având ca premergători din nefericire pe patriarhii de Constantinopol, prin intermediul diferitelor *Congrese Ecumenice* și prin participarea lor la așa-numitul „*Consiliu Mondial al Bisericilor*” (din 1948 și următoarele), înaintează în relații continue și tot mai strânse și în comuniunea cu diferite tipuri de eretici, colaborând cu ei la toate nivelurile, rugându-se cu ei, slujind împreună, semnând împreună acte eretice și predicând idei eretice^{xx}.

Într-adevăr, *ecumeniștii* au avansat atât de mult în acest demers al lor, încât au intrat, de asemenea, în relații de colaborare și rugăciune în comun, chiar și cu heterodocșii, având ca rezultat, după ce - în primul stadiu - s-a pierdut linia despărțitoare dintre Ortodocși și eretici, acum - în a doua etapă - existând pericolul să se piardă și linia despărțitoare dintre creștini și heterodocși^{xxi}.

O declarație a patriarhului Atenagora († 1972) este dovada acestei decăderi înfricoșătoare: „*Ne înșelăm și păcătuim, dacă ne gândim, că credința Ortodoxă a coborât din cer și că toate celelalte dogme sunt fără valoare. Trei sute de mii de oameni au ales islamismul pentru a ajunge la dumnezeul lor și alte sute de milioane sunt protestanți, catolici, budiști. Scopul fiecărei religii este de a îmbunătăți pe om*”^{xxii}!

V. Inovatori și moderniști

Cei care produc schimbări, reforme și modernizări în *Predaniile (Tradițiile) Bisericești* se numesc *inovatori* sau *moderniști*. Aceștia, stârniți de mândrie, nu numai că nu acceptă cu credință și evlavie tot ce au hotărât Sfinții noștri Părinți, dar își dau și silința să impună inovațiile lor tuturor Ortodocșilor, neluând în considerație consecințele (tulburări, schisme, părăsirea dragostei, despărțirea familiilor, scindarea frățiilor monastice, fanatism și confruntări...).

Nenorociți inovatorii și moderniștii nu preferă „siguranța” Sfințelor Tradiții și de aceea nu pot să repete cuvintele pline de Duh ale Sfinților Părinți de la Sinodul VII Ecumenic: „*Să ne înzestram pe noi înșine cu o singură asigurare: să nu se inoveze de la noi înșine nimic în tot ceea ce se referă la dreapta credință*”^{xx2a}.

Sfinții Părinți consideră inovațiile ca *un îndemn al diavolului*, și de aceea sunt foarte severi în relațiile cu inovatorii, și ne sfătuiesc să ne îndepărtăm de ei, chiar dacă ar fi îngeri din cer, deoarece este foarte folositor să ne adunăm la rugăciune fără aceștia, decât să mergem împreună cu ei în gheena focului, în iad^{xxiii}.

Este foarte caracteristic răspunsul Patriarhilor Ortodocși dat Papei Pius al IX-lea din 1948: «*Prin urmare toți inovatorii, fie prin erezie sau schismă, s-au îmbrăcat de bună voie, după cum spune psalmistul, într-un „blestem ca o haină”, fie papi, patriarhi, clerici sau laici. „Dacă cineva, chiar și inger din cer predică altă evanghelie decât cea pe care ați primit-o, să fie anatema”*»^{xxiv}.

VI. Anti-inovatori și despărțire

Drept credincioșii ortodocși, care au respins erezia *Ecumenismului* și inovația *Noului Calendar* și au menținut cu evlavie *Calendarul Bisericesc Tradițional*, se numesc *Anti-ecumeniști* și *Anti-inovatori*. Aceștia nu urmează pe păstorii *Ecumeniști* și *inovatori* în drumul lor distrugător și nu au nici o relație eclesiologică cu ei, adică *s-au despărțit (printr-un zid) de Inovatori*^{xxv}.

Prin această poziție a lor, anti-ecumeniștii nu au produs *Schismă* în Biserică, ci au ascultat de Sfinții Părinți și de Sfintele Canoane, care laudă și fericesc pe toți cei care *se despart* de păstorii inovatori *pentru motive dogmatice*, când aceștia din urmă predică public erezii și idei false^{xxvi}.

Avem schismă numai în cazul în care o parte a clerului și a poporului rup relațiile și comuniunea cu Păstorii canonici ai Bisericii „*fără cauză*” și „*fără un motiv întemeiat*”, sub pretextul de „*probleme /chestiuni succesibile de a fi vindecate*” sau sub pretextul păcatelor personale ale arhierilor^{xxvii}.

Erezia *Ecumenismului*, din care a derivat *inovația calendaristică* din 1924, nu poate fi considerată o problemă nesemnificativă și „*o chestiune /problemă care poate fi vindecată*”, din moment ce a fost caracterizată pe bună dreptate ca „*ceva mai rău decât o pan-erezie*” și ca „*o boală spre moarte*”, ca „*sincretismul cel mai oribil*” și „*mai rău decât altă erezie*”, precum și ca „*trădare fără precedent*”^{xxviii}.

Prin urmare, cei care urmează *Calendarul Bisericesc Tradițional* și sunt *anti-ecumeniști*, nu numai că nu sunt *schismatici*, ci constituiesc *plenitudinea anti-inovatoare* a Bisericii Ortodoxe, care *s-a despărțit de inovatori* și este *în rezistență*²⁵, adică se luptă pentru pacea și unitatea Bisericii, indiferent de persecuțiile și defăimările îndreptate împotriva sa.

Trebuie să fie pe deplin înțeles că *schisma*, care nu se iartă nici cu sângele martiriului, și „*despărțirea*”, care este *mântuitoare și vrednică „de cinstea care se cuvine drept credincioșilor”*²⁶, sunt lucruri complet diferite.

VII. Noi Mărturisitori ai credinței

Toți cei care păstrează *Calendarul Tradițional Bisericesc* au fost numiți în mod disprețuitor de inovatori „*de Stil Vechi*” și au fost supuși din 1924 persecuțiilor și chinurilor înfricoșătoare, la închisori și exilări, caterisiri și excomunicări, defăimări, amenințări și înfricoșări, chiar și moarte^{xxix}!...

Astfel, binecuvântata noastră patrie a văzut străzile și piețele sale stropite cu sângele fiilor credincioși ai Ortodoxiei, închisorile s-au umplut cu clerici ai *Calendarului tradițional (de stil vechi)*, iar exilurile au cunoscut noi mărturisitori ai credinței²⁹.

Din nefericire, inovatorii *ecumeniști* ai *Noului Calendar*, în încercarea lor de a se uni cu ereticii din Apus, nu numai că au divizat unitatea Sfintei Biserici Ortodoxe din punct de vedere a celebrării sărbătorilor ei, dar s-au îndreptat în mod prigonitor împotriva fiilor ei drept credincioși și au încercat să impună *prin forță* inovația apuseană, acționând în opoziție chiar și cu Domnul nostru Iisus Hristos, Care nu a silit pe nimeni Să-l urmeze, ci a propovăduit: „*Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de Sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*” „*Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea*”^{xxx}.

Acești ecumeniști și inovatori, dușmani ai *Tradițiilor Sfinților Părinți* ai *Calendarului Bisericesc*, deși acceptă că ereticii au Har și Taine și se roagă cu ei și cu cei de alte religii, față de care sunt îngăduitori și binevoitori, dimpotrivă, nu încetează să defaime pe *Anti-ecumeniștii Calendarului Tradițional (de Stil Vechi)* ca, așa-numiți schismatici, caterisiți și lipsiți de Taine valide.

Cu toate acestea, Domnul nostru numește fericiți pe toți cei care sunt defăimați pentru Numele Lui și sfinții fericesc pe cei care îndură chinuri, prigoane și caterisiri false pentru săruința lor în Sfânta noastră Credință: „*Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea*” „*Fericiți veți fi când oamenii vă vor urî pe voi și vă vor izgoni dintre ei, și vă vor batjocori și vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului*” „*Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri*”^{xxxii}.

Diferite caterisiri pe care le impun inovatorii *ecumeniști* ai *Noului Calendar* nu sunt caterisiri adevărate, ci caterisiri false, iar clericii *Vechiului Calendar* niciodată nu au fost caterisiți cu adevărat, ci prigoniți^{xxxiii} și de aceea nu numai că nu au pierdut Harul Dumnezeiesc și Sfintele Taine, ci dimpotrivă au primit din belșug binecuvântarea lui Dumnezeu^{xxxiii}.

Atunci când drept credincioșii sunt prigoniți pentru Adevărul și Credința lor, devin mărturisitori și martiri, primesc mai mult har de la Duhul Sfânt și sunt fericiți, ca Sfântul Ioan Gură de Aur care deși a fost caterisit de două ori de dușmanii lui și exilat, a continuat să își îndeplinească îndatoririle lui de episcop: „*Și învăța și hirotonea mulți episcopi, și chiar mai mulți preoți și diaconi. A săvârșit și multe minuni în exil, în viață și după moarte*”^{xxxiv}!...”

VIII. „Uniația vechilor calendariști”

O altă metodă pe care au elaborat-o *ecumeniștii* inovatori pentru a neutraliza pe cei care rămân credincioși *Calendarului Bisericesc Tradițional* și luptă împotriva *Ecumenismului*, este metoda „*Uniației vechilor calendariști*”.

Sistemul viclean și înșelător al Uniației este o invenție a Vaticanului: pentru a absorba pe Ortodocșii de Răsărit, Papa le-a îngăduit să mențină Tradițiile lor Bizantine (administrația, tipicul, veșmintele, icoanele etc.), numai să fie în comuniune cu Pontiful eretic al Romei și să recunoască presupusul lui autoritate supremă și presupusele privilegii universale ale puterii sale^{xxxv}.

Inovatorii ereziei ecumeniste propun acum la rândul lor *anti-inovatorilor* să păstreze *Vechiul Calendar*, dar să se subordoneze eclesiologic lor și să pomenească ca pe Întâistătorii lor pe episcopii de stil nou (*noului calendar*), cum se întâmplă –de exemplu - în Sfântul Munte: acolo mănăstirile și schiturile urmează *Tipicul Calendaristic dat de Sfinții Părinți*, dar – din păcate - pomenesc (cu excepția Părinților Zeloți), pe Patriarhul de Constantinopol, care ține *Noul Calendar* și este un precursor și veteran ecumenist^{xxxvi}.

Ortodocșii anti-ecumeniști resping categoric soluția „Uniației vechilor calendariști” și este imposibil pentru ei să accepte astfel de propuneri, din două motive principale:

a). Stăruința noastră la *Calendarul Bisericesc Tradițional* este legată în primul rând de lupta împotriva ereziei *Ecumenismului*, ceea ce înseamnă că *rezistența* noastră față de *ecumeniști* se datorează în principal abaterilor dogmatice ale *Mișcării Ecumenice* și – atât timp cât acestea continuă – ar fi constituit cu adevărat pentru noi un act de *formalism proverbial* să trecem cu vederea exactitatea dogmatică și să ne unim cu *inovatorii*, menținând în același timp *Calendarul Tradițional*. Ce rost ar fi avut?...

Oare, persistența noastră nu ar fi fost lipsită de seriozitate dacă am fi păstrat integru zidul și fortificațiile orașului nostru, după ce am fi permis dușmanilor noștri să intre în mod oficial pe porți?!..

b). Sfântul Marcu Evghenikos ne îndeamnă: „*fugiți de comuniunea cu cei care nu ar trebui să fie în comuniune și pomenirea celor care nu ar trebui să fie pomeniți*”^{xxxvii}. Aplicând în continuare dezvoltarea gândirii Sfântului la situația contemporană, adăugăm:

- cel care primește pe *ecumeniști* ca arhieriei ortodocși este obligat în continuare să înfăptuiască tot ceea ce gândesc și urmează ei, adică să ia parte la *Mișcarea Ecumenică* și să aparțină *Consiliului Mondial al Bisericilor* (chiar și indirect), să se roage cu ereticii și cu heterodocșii, să considere comunitățile eretice ca „Biserici Surori”, să accepte botezul ereticilor, să creadă că Biserica Una include și eretici, să considere că Ortodoxia este impusă să slujească lumea împreună cu ereticii și heterodocșii etc.

IX. Pentru pace și unitate

Anti-ecumeniștii Vechiului Calendar consideră de neconceput orice soluție care i-ar fi putut duce la comuniunea și unirea cu *inovatorii* și *moderniștii*, fără să fi eliminat dinainte cauzele dezbinării bisericești.

Eventuala acceptare a unei soluții de tipul „*Uniația vechilor calendariști*” ar fi constituit pentru noi o mare trădare, dar și o superficialitate de neiertat, întru-cât aceasta ar fi demonstrat, că nu avem conștiința *identității* noastre *eclesiologice*, adică de ce existăm și ce urmărim ca *plenitudine a Bisericii anti-inovatoare în rezistență*.

În esență soluția trebuie să vină din partea *inovatorilor*: orice perspectivă pentru idealul păcii și unitatea Bisericii cere *următorii trei pași importanți și curajoși din partea celor care sunt foarte grav și în mod exclusiv vinovați pentru tragica dezbinare a Ortodocșilor*:

a). Ortodocșii *ecumeniști* trebuie să se retragă din *Consiliul Mondial al Bisericilor* și să înceteze participarea lor la *Mișcarea Ecumenică*, deoarece efortul de a uni lumea creștină prin intermediul *Ecumenismului* a deviat, atât timp cât aceasta nu se bazează pe presupuzițiile strict ortodoxe.

b). Ortodocșii *ecumeniști* trebuie să condamne toate punctele lor de vedere teologice anti-Ortodoxe, pe care le-a generat *Ecumenismul inter-creștin și inter-religios*, să declare categoric *Unicitatea Bisericii Ortodoxe* și să menționeze clar faptul că pentru mântuirea lumii Ortodoxia este autarhică și nu are nevoie să fie „*aliată*” cu ereticii și cu heterodocșii.

c). Ortodocșii *ecumeniști* trebuie să revină la situația calendarului care a predominat înainte de 1924, în scopul de a se restabili unitatea pan-ortodoxă a sărbătoririi tuturor sărbătorilor bisericești din timpul anului și să se pună capăt cu adevărat „scandalul universal” și babelul sărbătoririi sărbătorilor din cursul unui an, din cauza căruia unii Ortodocși postesc și se pocăiesc, în timp ce alții dezleagă și prăznuiesc, unii sărbătoresc pe Sfântul Spiridon și alții Nașterea Domnului, unii sărbătoresc împreună cu Sfintele Locuri de la Ierusalim, în timp ce alții cu ereticii de Apus!...

Dacă inovatorii *ecumeniști* nu fac acești pași curajoși, atunci să nu nădăjduiască în nici un fel de concesiune din partea noastră și în nici un fel de acceptare unor forme compromițătoare, chiar dacă ne amenință cu caterisiri, excomunicări și persecuții, pentru că – cu ajutorul Maicii Domnului – suntem gata să jertfim totul pentru a păstra comoara neprețuită a Ortodoxiei și sfânta „moștenire”^{xxxviii} pe care ni le-a încredințat Domnul nostru Iisus Hristos prin intermediul Sfinților Apostoli și Părinților purtători de Dumnezeu.

X. „Păzește comoara ce ți s-a încredințat”³⁸

Iubiți frați în Domnul,

„Să stăm bine, să stăm cu frică!”

„Micii turme”^{xxxix} a Calendarului Tradițional (de Stil Vechi) Domnul i-a încredințat comoara prețioasă și neinovatoare a Adevărului Ortodox.

Să ținem această moștenire cu smerenie și defăimare de sine, cu ascultare și încredere în Păstorii Sfântului nostru Sinod, cu dragoste și milostivire, cu o dispoziție pură și în curăția inimii.

Când rămânem în dogmele Ortodoxe, în Tradițiile Bisericești și într-o viață de curăție, Duhul Sfânt se va odihni în inimile noastre și Harul Său ne va întări, ne va lumina și ne va călăuzi pe drumul mărturisitor al mântuirii.

Suntem puțini la număr, constituim „mici turme”, dar acest lucru nu trebuie să ne înfricoșeze, pentru că Domnul nostru a binevoit să ne încredințeze adevărul Lui, „Împărăția” Lui³⁹.

Să nu disprețuim această mare binecuvântare și să nu o neglijăm pentru că „zilele sunt rele”^{xl}.

Să ne laudăm în necazurile pe care le întâmpinăm în mărturisirea noastră, rămânând credincioși chemării noastre, pentru că astfel ne vom învrednici deasemenea să „ne laudăm întru nădejdea slavei lui Dumnezeu”^{xli}, să nădăjduim că ne vom desfăta de slava lui Dumnezeu.

Credincioșia „micii turme” în Mărturisirea Ortodoxă a adus deja în mod neașteptat roade minunate: *flacăra anti-ecumenică s-a răspândit în toate bisericile locale*; clerul și poporul reacționează viguros împotriva Ecumenismului; două Patriarhii (Georgia și Bulgaria) s-au retras din *Consiliul Mondial al Bisericilor* și în scurt timp vor urma și altele; *ecumeniștii* sunt în confuzie și se neliniștesc, se re-examinează pan-ortodox poziția împotriva *mișcării ecumenice!*...

Să stăruim, să fim atenți, să ne rugăm, să nădăjduim!

„Iar nădejdea nu rușinează.”^{xlii}

**† Mitropolitul Kiprian de Orops și Fili,
Președintele Sfântului Sinod în Rezistență**

Fili, Attica

25 mai 1998 cal. bis.

† Perioada Pentecostarului

ⁱ II Petru I, 12-13

ⁱⁱ II Petru I, 16

ⁱⁱⁱ Condacul Cincizecimii.

^{iv} F.A. IV, 32.

- v. Sinodul VII Ecumenic, Mansi, vol. 13, 208C/ Actele Sfințelor Sinoade Ecumenice, vol. 2, p. 826b (*A șasea sesiune*).
- vi. II Tesal. II, 15.
- vii. Sinodul VII Ecumenic, Mansi, vol. 13, 400C/ Actele Sfințelor Sinoade Ecumenice, vol. 2, p. 879b (*Oros*).
- viii. Ibidem, PG, vol.62, col. 85 (*La Efeseni, Omilia a XI-a, § 4*).
- ix. Ibidem, PG, vol.61, col. 11 (*Argument la I Corinteni*).
- x. Ibidem, PG, vol.62, col. 87 (*La Efeseni, Omilia a XI-a, § 5*).
- xi. Ibidem, PG, vol.62, col. 85 (*La Efeseni, Omilia a XI-a, § 4*).
- xii. Mitropolitul Xristofor de Lentopolis, *Problema Calendarului*, p. 19-20, Atena 1925.
- xiii. Vezi Mitropolitul Irineu de Cassandria, *Memoriu la Sf. Sinod al Greciei, convocat la 14 iunie 1929*, p.19, Atena 1929.
- xiv. Vezi Matei Vlastaris, PG, vol.148, 104A; ,vol. 6, p. 424 (*La Sfințele Paști, § În ceea ce privește echinocțiul de primăvară*).
- xv. Vezi K.N. Sathas, *O schiță biografică a Partiarhului Iremia al II-lea*, p. 63-66, Atena 1872. Mitropolitul Filaret Vafidu de Didimotios, *Istoria Bisericească*. Vol.3 p. 124, Constantinopol 1912. Nichifor Grigora, PG, 148, 557C-560A.
- xvi. Vezi Atanasie Ipsilanti Comneanul, *După cucerirea Constantinopolului*, p. 111, 113 și 114, Constantinopol 1970. Dositei Patriarh al Ierusalimului, *Dodekabiblos*, Cartea XI, cap. 8, editura V. Regopulos, Tesalonic 1983. Meletie de Atena, *Istoria Bisericească*, vol. 3, p.402, 408, Viena 1784. K.N. Sathas, vezi mai sus, p. 91-92.
- xvii. Sfântul Nicodim Aghioritul, *Pidalion*, p. 9, unde sunt sub citate trei minuni.
- xviii. Marele Protopop Gheorghe Țeți, *Tronul Ecumenic și Sobornicitatea – Texte patriarhale oficiale*, p. 59-63. *Enciclica sinodală din 1920*, editura “Tertios”, Katerini 1989.
- xix. Ibidem, p. 61. În această “Enciclică” anti-ortodoxă au fost propuse unsprezece mijloace de apropiere.
- xx. Arhimandritul Kiprian Aghiokiprianitul, *Ortodoxia și Mișcarea Ecumenică*, Atena 1997.
- xxi. Mitropolitul Kiprian de Orops și Fili, *Consiliul Mondial al Bisericilor și Mișcarea Heterodoxă*, Atena 1977. Episcopul Anghel de Avlona, *Ecumenismul: Mișcare pentru unire sau erezie sincretistă?*, Atena 1998.
- xxii. Ziarul “*Orthodoxos Tipos*”, nr. 24/ Decembrie 1968.
- 22a. Sinodul VII Ecumenic, Mansi vol. 13, 208C/vol. 2, p. 826b.
23. Gal. I, 8-9. Sf. Ioan Gură de Aur, PG, vol. 63, col. 231. M. Atanasie, *Părinți Greci și Scriitori Bisericești*, vol. 33, p. 199 (*Alte fragmente*).
- xxiv. I. Karmiris, vol. 2, p. 923 [1003], § 20, Graz –Austria 1968.
- xxv. Mitropolitul Ciprian de Orops și Fili, *Erezia ecumenismului și poziția patristică a ortodocșilor*, Atena 1998.
- xxvi. Canonul al VI-lea al Sfântului Sinod.
- xxvii. Vezi canonul 31 Apostolic. Primul canon al Sf. Vasile cel Mare și comentarii la acesta.
- xxviii. Andrei Teodoru, *Ortodoxia ieri și astăzi*, p.21, editura “*Orthodoxos Tipos*”, Atena 1973. Arhim. Epifanie Teodopulos, *Articole, studii și scrisori*, vol. 1, Atena 1981, p.163-164. Arim. Iustin Popovici, “*O opinie și mărturie ortodoxă*”, revista “*Kinonia*”, martie-aprilie 1975, p.95-101.
- xxix. Vezi articolul “*Preafericitul a îngăduit vopsirea tronului lui cu sângele nevinovatei și credincioasei Turme, care a fost martirizat pentru Ortodoxie*”, revista “*Orthodoxos enstasis ke martiria*”, art. 22-23/ ianuarie-iulie 1991, p. 218-225.
- xxx. Marcu VIII, 34, Ioan VII, 37.
- xxxi. Matei V, 11-22, Luca VI, 22. Vezi și Sf. Chiril al Alexandriei, PG, Vol.7,125B (*Epis. XVIII*).
- xxxii. Vezi Sf. Maxim Mărturisitorul, PG, vol.90,128D (*Explicarea mișcării, § XIV*).
- xxxiii. Vezi *Pidalion*, p.30 (din Sf. Ioan Gură de Aur).
- xxxiv. Sfântul Fotie cel Mare, PG, vol. 103, 357C (*Miriobiblos*, 96).
- xxxv. Vezi Arhim. Spiridon Bilalis, *Ortodoxia și Catolicismul*, vol.2, p. 265-329 (*Uniația catolică*), editura “*Orthodoxos Tipos*”, Atena, 1969.
- xxxvi. Doi foști arhieri ai Calendarului Tradițional din America, P.S. Paisie (Lulurgas) și Vikentie (Malamatenios), au aderat din nefericire la ecumenism, ca primii “vechi calendariști uniți”, iar noii calendariști îi pun în față ca “model” pentru unire, în timp ce în realitate constituie “un exemplu” de uniți vrednici de plans, care au părăsirt Ortodoxia, s-au supus la Vatican și acum deghizați ca un “cal troian” activează în cadrul Bisericilor Ortodoxe (Vezi *Al doilea anunț /17.04.1998* al Sfântului Sinod în Rezistență, rezista “*Sfântul Ciprian*”, nr. 283, martie-aprilie 1998,p. 46).
- xxxvii. Sfântul Marcu Evghenikos, PG, vol, 160, 1097D (*Epistolă către ieromonahul Teofan în Evripos*).
- xxxviii. I Tim. VI, 20.
- xxxix. Luca XII, 32.
- xl. Efes. V, 16.
- xli. Rom. V, 2-3.
- xlii. Rom. V, 5.